

נערים

החרמן הישראלי

האביר המוכסף — זהו שמה של חפיסה קטנה המכילה 12 קונדומים, שנבדקו באופן אלקטרוני ושעוצבו כרגילות. הקונדומים, או בעברית נכונה: כובעונים — מיוצרים בעיר רוצ'סטר, אנגליה, במפעל שנקרא סופלקס בע"מ. הייבואן הישראלי הוא סווד "בוא מנסציונה". מיישור, שם ברז'סטר או כאן, כנסציונה,

ואולי שיקול רמוגרפי יש כאן. ילד אנגלי לאימתוכנו באמת אינו רצוי. עסישראל, לעומת זאת, זקוק לכל ילד נוסף, מתוכנו או לא. חשוף את האברים המוכספים שלך לאור, ישראלי שכמוך, וכך הם ייצאו מכלל שימוש. אתה לא תרע זאת, כמוכן, שהרי איש לא טרח לומר לך שגם אור מוזק לאברים האלה. ואחרי תישעה חודשים, הופ, עוד חייל ישראלי לתיפארת מדינת ישראל. מחוכם מאוד.

ההבדל השני: האזהרה האנגלית, הקוראת לשימוש חריפעי של הקונדומים, כתובה באותיות גדולות, ברורות מאוד. אותן מילים, בעברית, הן זעירות, כמעט בלתי-נראות. כנראה בשל אותו עיקרון לאומי.

נכון, תמיד אפשר לומר: אידיוט כזה, שלא יודע שהקונדום נועד לשימוש חריפעי, אני מגיע לו שייולד לו ילד לאימתוכנו. אני חושבת שגם לאידיוט כזה לא מגיע עונש.

ההבדל השלישי: האנגלים, שמרנים אך חוגגים, רואים גם להומורססואלים שלהם. בצניעות רבה, בתוך קיפולי העטיפה, מצויין כי הקונדומים האלה טובים. לשימוש רק בעת

הדולצ'ה ויטה של המתלוננים

חברת בוק היא התראפיה הנפשית שלי. בעיקריות מופגנת היא מלטפת ומספקת את אחר מצרכי הפנימיים, העמוקים ביותר, הצד רך להתלונן. אוי, כמה שאני אוהבת לנבור ולתור אחר עולות שונות ומשונות, להתלונן, לרגוז, להרגיש כמו רוזיקישוט וועם. והנה, קמה לה חברת-טלפונים כזו, שבכל יום, לפעמים פעמיים-שלוש ביום, מגישה לי עילת-התרגוז חרשה. ובקלות, בטיביות, כמו על מגשי-לכסף, היא עושה זאת. תענוג ממש תענוג.

כזאת קרה לי השבוע: פתאום, באמצע ארוחת-הצהריים, השמיע הטלפון צליל תפוס. לא חייגתי, לא הרמתי את האפרכסת, לא נגעתי בטלפון, אפילו לא התקרבת אליו. ככה, היכן שהוא מונח, והאפרכסת עליו, כמ' קומה, צילצל הטלפון צליל תפוס.

בהתחלה ניסינו להתעלם. אנשים גאורים אנחנו, לא מאמינים בשרים וברוחות. המשכנו לאכול כאילו כלום לא קרה. גם הטלפון המשיך לצלצל, כאילו כלום לא קרה. בחשד מה התקרבות למכשיר המשונה הזה. בהירות הרמתי את האפרכסת ומיד נאנחתי בהקלה. שהרי רק הלא-ידוע מפחיד. והתקלה הזו מוכרת ושיגרתית מאוד בטלפון שלנו, אם כי תמיד מפתיעה. ממש כמו לידה. יודעים שהמועד קרב, ובכל זאת נדהמים ומופתעים, כשהצד הראשון מגיח. מה, כבר?

אחת לשבועיים, בדיוק מופתי, שוקעים שני הזיונים השחורים המחויקים את האפרכסת אל תוך קופסת-הטלפון. כך קורה שהאפי רכסת לכאורה מונחת במקומה, אולם למעשה אין מה שיחברה לקופסת הטלפון, והיא כאילו תלויה באוויר. אחרי כמה שניות של השמעת צליל רגיל, עובר הטלפון לזמזום צליל תפוס. בפעמים הקודמות שכך קרה רצתי מיד לתחנת-השרות של בוק, שם תיקנו את התקלה המיוערת הזו באדיבות, אם כי באיטיות. כבר ארע שחייכתי שלוש-רבעי שעה בתור אינסופי. אולם תלאות קטנטנות אלה בטלות ששישים לעומת הרגשת-האשור למראהו של טלפון כריא. לכן אפילו אני, חובבת-ריגוזים מושבעת, שיכחתי באוזני מי שרק היה מוכן לשמוע, את תחנות-השרות האלה.

הפעם נתקפתי בבהלה. יום שבת בצהריים, תחנת-השרות סגורה, ואני זקוקה לטלפון נואשות. מיד ניסינו לחפש אשמים למצב המעצבן הזה. בכל פעם שהזיונים האלה צללו אל הקופסה, האשמנו את התינוקת. המכשיר הזה הוא אוצר פלאי בשכילה. היא חובסת בו זמנה אותו ומחייגת ומרברת ומנסה לפתוח את הקופסה, כאילו היתה טכנאית של בוק, ולא תינוקת רכת-חודשים.

כך עשינו גם הפעם. התינוקת אשמה.

היינו מאוד מרוצים מכישרונותינו הבילרי שיים ומהמהירות שבה מצאנו את מי שאחר-אית לנוק, אבל הבעיה העיקרית עדיין נותרה ללא פיתרון. או אז צץ במוחי רעיון גאוני. וככל אינני מבינה מדוע לא צץ שם כבר קודם. שכן שלי עובר בבזק. אולי הוא יידע לתקן את התקלה.

רצנו אליו. הוא תיקן את הטלפון במהירות מדהימה. חצי דקה: פתיחת הקופסה. חצי דקה: הידוק הקפיצים המחויקים את הזיונים. מופתעים ומאשרים סיפרנו לו כי אין זו הפעם הראשונה שכך קורה לטלפון שלנו.

בסתם, הוא אמר, הסכנאי בתחנת-השרות לא טרח להדק את הקפיץ. הוא תיקן אותו תיקון חריפעי, זמני מאוד. לוא הקדיש לתקלה הזו עוד עשר שניות, מיד בפעם הראשונה כשהטלפון התקלקל, לא היתה התקלה חוזרת ונשנית. נז, צדקתי כשאמרתי שבוק היא הדולצ'ה ויטה של המתלוננים?

אוטובוס

נון-קונפורמיסטי

מי היה מאמין שדן היא חברה כליכך נונ-קונפורמיסטית, הצוערת בחרוה ובנחישות נגד הורם? קשה להאמין, אבל זאת עובדה. יום לפני ערב חג הפסח. המוני גוש דן זורמים לתל-אביב. האוטובוסים של דן, לעומת זאת, שוחים נגד הורם, בדיוק לכיוון ההפוך, אל מחוץ לתל-אביב. והורם? שיחכה. ומה יכולנו לעשות? אכן חיכינו. יום שלישי בבוקר, ערב חג הפסח, תחנת קו 55 בניגבעתיים, מול המישטה, גרושה בנוסעים ממתנים. זמן ההמתנה השיגרתית: 10-15 דקות. עכשיו, כשכולם בחופש, כשהמונים נוסעים, החליטה דן להפך את השיגרה, לשי-בור את השיעוים הבנאלי, להפוך לחברת הפתעות. זמן-ההמתנה, כמיוחד לכבוד הפסח: 35 דקות.

ואם לא די בזאת, הרי עוד הוכחה שדן מאסה בקונפורמיים השחוק, והנה, לקראת הפסח, היא מנתצת את מוסכמותיה, צוערת בשימתה אל אנרכיזם משונה. בררד-כלל ה-אוטובוסים בקו 55 הם אוטובוסים-אורדיון דמויי-רכבת. שני אוטובוסים באחד. ויפה שכך הוא. שכן קו 55 הוא ארוך מאוד ועמוס מאוד.

לכבוד חג הפסח הפתעה נוספת: אחרי שחיכינו 35 דקות, הגיע אוטובוס ישן, אחד. כלומר: זהו ההגיון של דן: כשיש הרבה נוסעים, אנחנו מפעילים אוטובוס גדול, מרווח מאוד. כשיש הרבה מקום, נוסעים, אנחנו מסתפקים באוטובוס קטן, צפוף, ישן. ולקינוח: בתל-אביב היו גם כמה רמזורים מקולקלים ופקקתנועה ענק בגלל צביעת כבישים, מתנת העיירה לכבוד החג, לאזרחיה הפקוקים. שבכל הימים אתם נפקקים כמה

"ההגיון של דן: הרבה נוסעים - אוטובוס מרווח. הרבה מאוד נוסעים - אוטובוס ישן, קטן וצפוף!"

דקות, ובחג הפסח, תהיו תקועים בפקק שעי, ואף יותר. ובעצם, אולי זה היה תרגיל ערמומי של מחלקות הדת בן ובעיריית תל-אביב, משהו כמו: כך נדרו בני ישראל כמידבר. אם ככה, למה הגעתי לתל-אביב אחרי שעה וחצי ולא אחרי 40 שנה?

אחרי שחשפנו את הפושעת נרגענו קצת. שהרי אי-אפשר לכעוס על תינוקת קטנה. ולה לא נגרים נוק נפשי משפע האשמות האלה, מפני שהיא ישנה שינה עמוקה מזה שעתיים. ולכן, אמנם, לא יכלה להתנגז ולמחות ולר, מר, בצדק, שהיא לא נגעה בטלפון, אולם גם את האשמות שהטחנו בה היא לא שמעה.

האביר המוכסף, מלפנים

האביר המוכסף, מאחור

מגע וגינאלי. כלומר: כנרתיק האשה. ה-מישפט הזה נעדר מהתירגום הישראלי. ההבדל הרביעי: באנגלית, באותיות גדולות, מוזהרים הקונים שלא להשתמש בחפיסת-קונדומים זו אחרי אפריל 1992. ובעברית, תאריך התפוגה: יולי 1990. כלומר, הייבואן הישראלי, אולי מתוך חמדנות, רוצה שאתם, הקונים, תחדלו מלהשתמש בקוני דומים האלה ותמהרו לקנות חדשים, כאשר החפיסה הזו עדיין טריה, בת-שימוש. עכשיו אתם מבינים למה המורה התעקשה כל-כך שתלמדו אנגלית היטב? כי זה עונשו של מי שלא יודע אנגלית: נולדים לו ילדים לאימתוכנו. הוא נאלץ לבזבז את כספו סתם-כך, ואם הוא הומורססואל — הוא עלול לחלות באיידס.

נכון, כנראה, שההבדלים המיניים ועוצמת התשוקה של הגבר הישראלי שונים לחלוטין מזה של האנגלי. לכן ההוראות האנגליות שונות מן הישראליות. המישחק, מצא את ההבדלים, החביב בררד-כלל, לובש כאן מש מעות מרגיזה במיוחד. אני מצאתי ארבעה. ההבדל הראשון: האזהרות האנגליות מפרטות מאוד: להגן מחוס, מאור, מקרני-שמש ישירות ומנוקים מכניים. האנגלי קרמוג שכמותו, יכול לעבור תליתילים של איסורים וזהירויות, עד לרגע השימוש. הישראלי, חסר-טכנולוגיה, וזיי מאור, רווי און — כך סבורים כנראה היצרנים או הייבואנים. אי-לכך, האזהרה החרמן הישראלי אחת היא, מהירה וברורה, ללא פירוט אנגלי טרחני ומרכאת-שוקה: להרחיק מחוס.